32000R1522

31.10.2000 DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH L 175/10

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1522/2000
z dnia 10 lipca 2000 r.
nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz syntetycznych włókien odcinkowych z poliestru pochodzących z Australii, Indonezji i Tajlandii i stanowiące o ostatecznym poborze nałożonego cła tymczasowego

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ([1]), w szczególności jego art. 9,

uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

1.1. Środki tymczasowe i ostateczne wyrównawcze należności celne

(1) Na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 124/2000 ([2]) (zwanego dalej „rozporządzeniem o cle tymczasowym") nałożono tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty poliestrowych włókien odcinkowych oznaczonych kodem CN 5503 20 00 i pochodzących z Australii, Indonezji i Tajlandii.

(2) W wyniku prowadzonego równolegle postępowania antysubsydyjnego, na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 123/2000 ([3]) nałożono tymczasowe wyrównawcze należności celne na przywóz do Wspólnoty poliestrowych włókien odcinkowych pochodzących z Australii i Tajwanu.

(3) Jeśli chodzi o wyżej wymienione postępowanie antysubsydyjne, na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 978/2000 ([4]) nałożono ostateczne wyrównawcze należności celne na przywóz z Australii, Tajwanu i Indonezji.

1.2. Dalsza procedura

(4) Po ustanowieniu tymczasowych ceł antydumpingowych kilka stron przedstawiło uwagi na piśmie. Zgodnie z przepisami art. 6 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym"), stronom na ich wniosek dano możliwość bycia wysłuchanym. Strony zostały poinformowane o zasadniczych faktach i względach, na podstawie których zamierzano zalecić nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego i ostateczny pobór, w wysokości tego cła, zabezpieczonych kwot z tytułu cła tymczasowego. Ponadto stronom przyznano okres, w którym mogą przedstawić uwagi związane z ogłoszeniem tych informacji.

(5) Uwagi w formie pisemnej i ustnej, złożone przez strony w terminach ustalonych do tego celu, zostały rozpatrzone i stosownie do przypadku, uwzględnione w ostatecznych ustaleniach.

1.3. Brak współpracy

(6) Po ustanowieniu tymczasowych środków jeden niewspółpracujący indonezyjski producent dokonujący wywozu zwrócił się do Komisji o ponowne przeanalizowanie jego statusu jako strony niewspółpracującej. Argumentowano, iż pomimo problemów z dotrzymaniem terminu spółka odpowiedziała na kwestionariusz Komisji, co świadczyło o jej zamiarze współpracy.

(7) Jak wyjaśniono w ust. 18 rozporządzenia o cle tymczasowym, ten producent dokonujący wywozu nie zdołał dostarczyć kompletnej odpowiedzi na kwestionariusz w terminie, który był przedłużany kilka razy, aby umożliwić spółce udzielenie pełnej odpowiedzi. W związku z tym należy podtrzymać tymczasowe ustalenie braku współpracy.

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

(8) Produktem objętym postępowaniem są syntetyczne włókna odcinkowe z poliestru, niezgrzeblone, nieczesane ani w inny sposób nieprzerobione do przędzenia, które obecnie są klasyfikowane w ramach kodu CN 5503 20 00. Powszechnie są one określane jako poliestrowe włókna odcinkowe.

(9) Rządy Tajlandii („RT") i Indonezji („RI"), niektórzy producenci dokonujący wywozu oraz stowarzyszenie użytkowników („Eurofibrefill") twierdzili, iż ogłoszenie o wszczęciu obecnego postępowania nie obejmuje rodzajów poliestrowych włókien odcinkowych stosowanych do innych celów niż przędzenie i dlatego te rodzaje poliestrowych włókien odcinkowych powinny zostać wyłączone z obecnego postępowania.

(10) Argumentowano również, iż z powodu różnych właściwości fizycznych, technicznych i chemicznych oraz różnego sposobu stosowania należy, w każdym przypadku, rozróżniać między rodzajami poliestrowych włókien odcinkowych stosowanych do przędzenia oraz rodzajami poliestrowych włókien odcinkowych do innych celów niż przędzenie (poliestrowe włókna odcinkowe do tkania lub do innych celów niż tkanie). Argumentowano również, iż wymienialność między poliestrowymi włóknami odcinkowymi do przędzenia a tymi do innych celów, jeśli w ogóle istnieje, jest bardzo ograniczona i dotyczy tylko niektórych rodzajów włókien pierwotnie stosowanych jako poliestrowe włókna odcinkowe do przędzenia, które mogą być stosowane jako poliestrowe włókna odcinkowe do innych celów niż przędzenie. Niektóre zainteresowane strony wskazywały, iż różnicę między poliestrowymi włóknami odcinkowymi stosowanymi do przędzenia a tymi stosowanymi do innych celów niż przędzenie odzwierciedlałaby

([1]) Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 905/98 (Dz.U. L 128 z 30.4.1998, str. 18).
([2]) Dz.U. L 16 z 21.1.2000, str. 3.
([3]) Dz.U. L 16 z 21.1.2000, str. 30.
([4]) Dz.U. L 113 z 12.5.2000, str. 1.

grubość włókna wyrażona w „denierach". Ich zdaniem, rodzaje poliestrowych włókien odcinkowych poniżej 3 denierów są używane w przemyśle włókienniczym, podczas gdy rodzaje powyżej 3 denierów są stosowane do celów innych niż przędzenie.

(11) Ponadto twierdzili oni, iż przemysł wspólnotowy produkuje przede wszystkim poliestrowe włókna odcinkowe do przędzenia, tak więc większość poliestrowych włókien odcinkowych stosowanych do innych celów niż przędzenie musi być sprowadzana spoza Wspólnoty.

(12) W podobny sposób jeden producent dokonujący wywozu z Indonezji twierdził, iż poliestrowe włókna odcinkowe produkowane z surowców z recyklingu (zwane dalej „poliestrowymi włóknami odcinkowymi z recyklingu") nie powinny być włączone do tej samej kategorii, co poliestrowe włókna odcinkowe produkowane ze standardowych surowców („standardowe poliestrowe włókna odcinkowe"), ponieważ ich procesy produkcyjne są odmienne, są one produkowane z różnych surowców oraz mają inne przeznaczenie. Z tego powodu poliestrowe włókna odcinkowe z recyklingu nie powinny być objęte obecnym postępowaniem.

(13) W tym kontekście należy zauważyć, iż zarówno ogłoszenie o wszczęciu postępowania, jak i skarga zawierają dokładny opis odpowiedniego kodu CN, który obejmuje wszystkie rodzaje poliestrowych włókien odcinkowych. Mimo to po wszczęciu obecnego postępowania treść opisu odpowiedniego kodu CN była nieprawidłowo interpretowana przez niektórych producentów dokonujących wywozu. Dlatego wyjaśniono, iż zarówno skarga, jak i ogłoszenie o wszczęciu postępowania dotyczą wszystkich rodzajów poliestrowych włókien odcinkowych wywożonych przez dane kraje i wytwarzane przez przemysł wspólnotowy niezależnie od ich zastosowania.

(14) Przemysł wspólnotowy w istocie wytwarza wszystkie rodzaje poliestrowych włókien odcinkowych, w szczególności poliestrowe włókna odcinkowe do innych celów niż przędzenie. Wbrew twierdzeniom o dosyć ograniczonej aktywności przemysłu wspólnotowego w przypadku poliestrowych włókien odcinkowych do innych celów niż przędzenie, postępowanie wykazało, iż w badanym okresie (od dnia 1 kwietnia 1998 r. do dnia 31 marca 1999 r.) ok. 25 % sprzedaży przemysłu wspólnotowego przypadało na poliestrowe włókna odcinkowe do przędzenia, a około 75 % na poliestrowe włókna odcinkowe do innych celów niż przędzenie.

(15) Ustalono także, że około połowa przywozu poliestrowych włókien odcinkowych pochodzących z Australii, Indonezji i Tajlandii stanowiła poliestrowe włókna odcinkowe do przędzenia, a druga połowa poliestrowe włókna odcinkowe do innych celów niż przędzenie.

(16) Jeśli chodzi o rzekome różnice we właściwościach fizycznych, technicznych i chemicznych, należy podkreślić, iż produkowanych jest wiele różnorakich rodzajów poliestrowego włókna odcinkowego, które w zasadzie mają taki sam skład chemiczny. Te rodzaje włókien są w dodatku produkowane w tych samych zakładach, a nawet na tych samych maszynach. Postępowanie wykazało, że w zależności od zakładu zarówno producenci dokonujący wywozu, jak też przemysł wspólnotowy wytwarzają między 15 a 80 różnych rodzajów poliestrowego włókna odcinkowego. Głównymi właściwościami, według których można rozróżniać poszczególne rodzaje, są grubość (deniery), długość, wytrzymałość, skłonność do gniecenia i kurczenia. Oczywiście między rodzajami najwyższego i najniższego segmentu istnieją różnice w wyżej wymienionych technicznych właściwościach. Należy jednak zauważyć, iż nawet rodzaje o tej samej grubości mogą się różnić w swoich fizycznych właściwościach, ponieważ zazwyczaj są wytwarzane według specyfikacji klientów.

(17) Obecne postępowanie, w szczególności analiza danych otrzymanych od producentów dokonujących wywozu i przemysłu wspólnotowego, nie potwierdziło, jakoby można było dokonać prawie całkowitego rozróżnienia między różnymi rodzajami poliestrowego włókna odcinkowego w stosunku do ich sposobu stosowania przy pomocy wartości progowej 3 denierów. W rzeczywistości ustalono istotne nakładanie się różnych rodzajów poliestrowego włókna odcinkowego. Badanie to wykazało, że ok. 20 % przywozu z trzech badanych krajów oraz sprzedaży przemysłu wspólnotowego przypada na poliestrowe włókna odcinkowe poniżej 3 denierów, które są używane do innych celów niż przędzenie, ewentualnie powyżej 3 denierów, które były używane w przemyśle włókienniczym. Ponadto 7 % włókien miało dokładnie wartość 3 denierów i było używanych albo do przędzenia albo do innych celów. Postępowanie wykazało, że nie ma jasnej linii podziału między różnymi rodzajami, ponieważ są przypadki „nakładania się" oraz „konkurencja" między „sąsiednimi" rodzajami poliestrowego włókna odcinkowego.

(18) Oprócz wyżej wspomnianego nakładania się, fakt, iż dane poliestrowe włókna odcinkowe mogą być użyte zarówno do tkania, jak i do innych celów, został potwierdzony tym, że określone rodzaje poliestrowego włókna odcinkowego w jednym kierunku są wymienialne. Poliestrowe włókna odcinkowe mogą być rzeczywiście użyte do innych celów niż przędzenie, jeśli jakość włókien nie nadaje się do przędzenia. Zgodnie ze zwyczajową praktyką Wspólnoty w danych przypadkach różne rodzaje poliestrowego włókna odcinkowego powinny być rozpatrywane jako stanowiące jeden produkt.

(19) Jeśli chodzi o rzekomą różnicę w kosztach produkcji między poliestrowymi włóknami odcinkowymi do przędzenia a poliestrowymi włóknami odcinkowymi do innych celów niż przędzenie, należy zauważyć, iż różnica taka jest znikoma. Znajduje to odzwierciedlenie w tym, iż nie istnieją jakiekolwiek znaczne różnice w cenie między poliestrowymi włóknami odcinkowymi do przędzenia a włóknami odcinkowymi do innych celów niż przędzenie, tj. między standardowymi rodzajami poliestrowymi włóknami odcinkowymi do przędzenia oraz włóknami do innych celów.

(20) Jak wyżej wspomniano, wszystkie rodzaje poliestrowego włókna odcinkowego są produkowane z użyciem tych samych maszyn. Na dodatek przejście od produkcji jednego rodzaju poliestrowego włókna odcinkowego do innego nie wymaga, z wyjątkiem niewielkich kosztów, dostosowania i kalibracji, żadnych dodatkowych inwestycji. Chociaż nie jest to istotne dla określania produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego, wynika z tego, że przemysł wspólnotowy może produkować każdy rodzaj poliestrowego włókna odcinkowego. Nawet jeśliby się zgadzało, że niektóre rodzaje poliestrowego włókna odcinkowego nie są łatwo dostępne w przemyśle wspólnotowym, nie wynika to z przyczyn technicznych, lecz z powodu niskiego poziomu cen spowodowanego przywozem towarów po cenach dumpingowych, na który to poziom powołują się klienci przy zbieraniu ofert. Dlatego nie został potwierdzony argument, że niektóre rodzaje poliestrowego włókna odcinkowego nie mogą być dostarczane przez przemysł wspólnotowy.

(21) Na koniec należy przypomnieć, iż fakt produkcji różnego rodzaju poliestrowych włókien odcinkowych oraz różnic między nimi w zakresie jakości stosowanych surowców, procesu wytwarzania i celu użycia nie powoduje powstania istotnych różnic w ich podstawowych właściwościach fizycznych, chemicznych i technicznych. Dlatego w ramach obecnego postępowania za część rozpatrywanego produktu należy uznać poliestrowe włókna odcinkowe z recyklingu i standardowe poliestrowe włókna odcinkowe.

(22) Na tej podstawie uważa się, iż otrzymane uwagi w sprawie definicji produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego nie mogą unieważnić wniosków w motywach 10–12 rozporządzenia o cle tymczasowym. Dlatego te wnioski, które są zgodne z wnioskami odnoszącymi się do tego samego produktu objętego poprzednimi postępowaniami, są niniejszym potwierdzone.

3. **DUMPING**

3.1. **Australia**

3.1.1. *Wartość normalna*

(23) Po przyjęciu środków tymczasowych jedyny australijski producent dokonujący wywozu twierdził, iż Komisja błędnie uznała jednego krajowego użytkownika za powiązaną spółkę i dlatego, określając wartość normalną, nie powinna była wykluczać transakcji z tą spółką. Zdaniem tego producenta dokonującego wywozu użytkownik ten był niezależnym klientem.

(24) Argument ten odrzucono, ponieważ według informacji uzyskanych na miejscu, użytkownik i australijski producent dokonujący wywozu należały do trustów. Oba trusty znajdowały się pod kontrolą tej samej rodziny. Ponadto spółka sama przyznała, że niektórzy dyrektorzy i akcjonariusze byli wspólni w obydwu spółkach. Dlatego wyciągnięto wniosek, że obie spółki były stronami ze sobą powiązanymi w rozumieniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Ponadto spółka ta nie wykazała, iż stosunek ten pozostaje bez wpływu na poziom cen między obiema spółkami. Komisja ustaliła także, iż transakcje nie były dokonywane w zwykłym obrocie handlowym, ponieważ były one realizowane ze stratą.

(25) Australijski producent dokonujący wywozu twierdził również, iż przy określaniu kosztów surowców należało uwzględniać płatności przekazane zamiast ceny na fakturach.

(26) Argument ten uwzględniono i odpowiednio dostosowano koszty produkcji stosowane w celu ustalenia, czy sprzedaż odbywała się w zwykłym obrocie handlowym oraz w celu obliczaniu wartości normalnej.

3.1.2. *Cena eksportowa*

(27) Nie otrzymano żadnych skarg dotyczących określania ceny eksportowej. W związku z tym potwierdzone zostały wnioski wymienione w rozporządzeniu o cle tymczasowym.

3.1.3. *Porównanie*

(28) Po przyjęciu środków tymczasowych australijski producent dokonujący wywozu ponowił swój wniosek o dostosowanie uwzględniające serwis techniczny na rynku krajowym.

(29) Jak opisano w ust. 40 rozporządzenia o cle tymczasowym, spółka nie udzieliła dostatecznych wyjaśnień w odniesieniu do charakteru swojego wniosku ani nie przedstawiła dostatecznych wyjaśnień i dokumentacji dowodowej na poparcie żądanej wysokości dostosowania. Ponadto spółka nie była w stanie udowodnić, iż dany czynnik spowodował różnice w cenach dla klientów na rynku krajowym i zagranicznym.

(30) W związku z powyższym skarga ta została odrzucona i potwierdzone zostały wnioski z rozporządzenia o cle tymczasowym.

3.1.4. *Margines dumpingu*

(31) Porównanie skorygowanej średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową poszczególnych rodzajów produktu loco fabryka wykazało istnienie dumpingu. Ostateczny margines dumpingu jako procent ceny importowej CIF, przed ocleniem, wynosi 18 %.

3.2. **Indonezja**

3.2.1. *Pobieranie próbek*

(32) Zgodnie z wyjaśnieniami w rozporządzeniu o cle tymczasowym, w przypadku Indonezji zastosowano wybór próby. Po wprowadzeniu środków tymczasowych rząd Indonezji twierdził, iż w momencie wyboru próby nie wyraziły one zgody na próbę zaproponowane przez Komisję. Należy jednak przypomnieć, że spółki ostatecznie wybrane do próby były spółkami, które w tym celu zostały zaproponowane na piśmie przez rząd Indonezji. Ponieważ nie było żadnych innych uwag dotyczących wyboru próby, potwierdza się wnioski zawarte w rozporządzeniu o cle tymczasowym.

3.2.2. *Wartość normalna*

(33) Po wprowadzeniu środków tymczasowych Komisja dokonała przeglądu zakresu współpracy wykazanej przez jednego indonezyjskiego producenta dokonującego wywozu. Ustalono przy tym, iż w związku z problemami, które napotkano zarówno w przypadku informacji dostarczonych w odpowiedziach na kwestionariusz, jak i podczas kontroli na miejscu, niektóre dostarczone przez spółkę informacje nie mogły zostać odpowiednio zweryfikowane, w szczególności jeśli chodzi o koszty produkcji. Przedstawione informacje były mylące i jako takie utrudniały postępowanie. Ponadto niektóre wyjaśnienia złożone po wprowadzeniu środków tymczasowych wzbudziły dodatkowe wątpliwości, co do wcześniej przekazanych danych. W związku z tym spółka została poinformowana, iż niektóre przedstawione informacje nie zostaną uwzględnione i otrzymała możliwość na dostarczenie dodatkowych wyjaśnień. Dostarczone wyjaśnienia nie zostały uznane za

zadawalające. W tych okolicznościach, zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego, ustalenia zostały dokonane w oparciu o fakty dostępne. Jednakże w miarę możliwości informacje dostarczone przez tę spółkę były nadal używane do celów obecnego postępowania.

(34) Ten indonezyjski producent dokonujący wywozu twierdził, że Komisja powinna była obliczyć oddzielne wartości normalne i oddzielne margines dumpingu dla danego produktu o drugim i trzecim stopniu jakości. Spółka twierdziła, że, zgodnie ze wskazówkami w kwestionariuszu, zawarła dane dotyczące poszczególnych kategorii produktu, ponieważ uważała, iż specyfikacje techniczne dla drugiej i trzeciej kategorii są różne i że ponadto w dokumentacji spółki są one również rozróżniane. Spółka podała również różne koszty produkcji dla różnych kategorii, opierając się przy tym na takim systemie obliczania kosztów, który tak dostosowywał koszty, iż koszty dla towarów niższej jakości były pokryte. Ponadto spółka wniosła skargę, iż niesłuszne jest porównywanie grup produktów, zawierających produkty o niższej jakości.

(35) Ustalono, że spółka, klasyfikując produkty niższej jakości, nie stosowała się do wskazówek zawartych w kwestionariuszu ani do swojej własnej dokumentacji, tak jak zostały one przedstawione Komisji. Mimo to ponownie zbadano koszty produkcji towarów o różnej jakości, które spółka podała w odpowiedzi na kwestionariusz. Okazało się, że koszty produkcji towarów drugiej i trzeciej jakości nie odzwierciedlały w rozsądny sposób kosztów związanych z produkcją i sprzedażą rozpatrywanego produktu, jak przewidziano w art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Koszty produkcji towarów o niskiej jakości nie zawierały kosztów siły roboczej, amortyzacji, kosztów pośrednich i kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych. Ustalono ponadto, iż twierdzenie spółki o takim ustalaniu cen, które by pozwoliło tylko na pokrycie kosztów, było sprzeczne z przekazanymi informacjami, które wykazywały wysokie zyski przynoszone przez towary niskiej jakości. Oznaczało to, że rzeczywisty koszt produkcji wszystkich poliestrowych włókien odcinkowych, bez względu na jakość, był taki sam. Koszt produkcji został, więc obliczony ponownie na podstawie całkowitego rzeczywistego kosztu poniesionego w ciągu badanego okresu oraz podzielony następnie przez całkowitą wielkość produkcji w celu ustalenia średniego kosztu produkcji.

(36) Zgodnie z metodologią opisaną w rozporządzeniu o cle tymczasowym, zastosowano tak dostosowane koszty produkcji w celu sprawdzenia, czy ceny krajowe były ustalane w zwykłym obrocie handlowym. W przypadku gdy tak było, wartość normalna była ustalana z zastosowaniem cen na rynku krajowym. W przeciwnym razie wartość normalna była konstruowana. Na tej podstawie grupowanie lub niegrupowanie produktów o niskiej jakości nie miało wpływu na wynik. Uznano jednak, iż spółka w ograniczonym stopniu wytwarza produkty niższej jakości, co zostało uwzględnione przy porównywaniu normalnej wartości z ceną eksportową.

(37) Ten sam indonezyjski producent dokonujący wywozu twierdził, iż koszty ogólne i administracyjne zastosowane do obliczenia wartości normalnej powinny odnosić się do całej sprzedaży działu produkującego dany produkt, łącznie ze sprzedażą wewnętrzną.

(38) Twierdzenie to zostało odrzucone, gdyż koszty te ponoszono wskutek sprzedaży do niezależnych klientów, a nie w wyniku wewnętrznego transferu do innych działów, które następnie dalej przetwarzały dany produkt.

(39) Ten sam indonezyjski producent dokonujący wywozu argumentował, iż przy obliczaniu wartości normalnej Komisja powinna była stosować specyficzne dla tego produktu koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne, zamiast całkowitych kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych działu produkującego produkt objęty postępowaniem.

(40) Argument ten został odrzucony, ponieważ spółka nie dostarczyła niezbędnej dokumentacji, która by pozwoliła na właściwą weryfikację, podczas kontroli na miejscu, specyficznych dla tego produktu kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych. Dlatego utrzymano zasadę obliczania kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych dla całego działu.

(41) Ten sam indonezyjski producent dokonujący wywozu twierdził, iż Komisja włączyła niektóre dające się określić koszty wywozu do kosztów sprzedaży produktu na rynku krajowym.

(42) Argument ten został przyjęty, po czym skorygowane zostały koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne na podstawie planu kont przedstawionego w odpowiedzi na kwestionariusz i stosowanego w trakcie kontroli na miejscu, o ile z niego jasno wynikało, że dane rachunki odnosiły się do wywozu.

(43) Ten sam indonezyjski producent dokonujący wywozu twierdził, iż Komisja nie powinna była wliczać do produktu objętego postępowaniem kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych jednego działu administracyjnego zajmującego się rzekomo operacjami na rynkach finansowych, ponieważ ten dział utworzył własny ośrodek zysku i nie działał jako centralny usługodawca na potrzeby innych działów.

(44) Ten argument został odrzucony. Spółka nie przedstawiła żadnych dowodów na to, iż ten dział administracyjny był działem niezależnym od działów operacyjnych i że utworzył ośrodek zysku. W szczególności w skontrolowanych przez audytorów sprawozdaniach rocznych spółki nie było odniesień do operacji na rynkach finansowych przeprowadzanych przez niezależny ośrodek zysku. Na dodatek z dokumentów przedstawionych przez spółkę wynikało, iż ta jednostka organizacyjna była centralnie zaangażowana w działalność spółki, tak jak była ona określona w rachunkach skontrolowanych przez audytorów. Dlatego utrzymano uwzględnienie kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych tego działu do celów obliczania normalnej wartości.

(45) Ten sam indonezyjski producent dokonujący wywozu twierdził, iż Komisja nie powinna była doliczać do produktu kosztów odsetek od kredytów wyżej wymienionej jednostki organizacyjnej. Zdaniem spółki dział ten wykorzystywał otrzymane pożyczki na działalność na rynkach finansowych oraz na inwestycje w spółkach zależnych. Dlatego pożyczki te, według spółki, nie odnosiły się do produkcji i sprzedaży produktu objętego postępowaniem i niesłuszne jest przypisywanie tych kosztów innym działom operacyjnym. Oprócz tego wskazano, iż potrzeby finansowe działu, który zajmował się produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem, były pokrywane przez sam ten dział.

(46) Ten argument został odrzucony, ponieważ, jak wskazano powyżej w motywie 44, działalność tej jednostki organizacyjnej były zwyczajową działalnością głównego działu. Ponadto spółka nie przedstawiła żadnych zadawalających dowodów, że zaciągnięte pożyczki nie były użyte do finansowania różnych działów operacyjnych. Poza tym, wyjaśnienia udzielone w odniesieniu do działalności produkcyjnej i na rynkach finansowych nie zostały potwierdzone przez audyt rocznych sprawozdań spółki.

(47) Podczas rozpatrywania skargi dotyczącej kosztów finansowych, ustalono, że spółka zawarła transakcje zabezpieczające w celu ograniczenia ryzyka walutowego związanego z wyżej wymienionymi pożyczkami. Transakcje te były obarczone kosztami rocznymi w postaci premii. Chociaż spółka twierdziła, iż koszty te nie powinny być przypisane do produktu z powodów wymienionych w ust. 45, uznano, że koszty te trzeba włączyć do kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych i przypisać do wszystkich towarów na bazie całkowitego obrotu spółki. Ponadto odrzucony został wniosek o uznanie zysków dewizowych z transakcji zabezpieczających, ponieważ takie zyski z różnicy kursów walutowych nie są uwzględniane w postępowaniach antydumpingowych, niezależnie od tego, czy zostały zrealizowane czy nie.

(48) Ten sam indonezyjski producent dokonujący wywozu twierdził, iż jeśli koszty obsługi kredytu były rozdzielone na różne działy operacyjne, to powinny być one zrekompensowane odpowiednimi dochodami.

(49) Ta skarga została przyjęta w zakresie, w jakim chodziło o dochody z krótkoterminowych lokat funduszy. W związku z tym dostosowano koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne, zanim zostały one zastosowane w celu sprawdzenia, czy sprzedaży dokonywano w zwykłym obrocie handlowym i w celu obliczenia wartości normalnej.

3.2.3. *Cena eksportowa*

(50) Nie zgłoszono żadnych skarg dotyczących ustalenia ceny eksportowej. Potwierdza się więc wnioski wymienione w rozporządzeniu o cle tymczasowym.

3.2.4. *Porównanie*

(51) Jak wspomniano w akapicie 36, jeden producent dokonujący wywozu twierdził, że należy uwzględnić różnice jakościowe wyprodukowanego towaru. W tych okolicznościach za właściwą uznano korektę normalnej wartości w celu uwzględnienia produktów niższej jakości.

(52) Po ustanowieniu środków tymczasowych jeden indonezyjski producent dokonujący wywozu argumentował, iż Komisja powinna była obliczyć koszty kredytowe sprzedaży eksportowej na podstawie rzeczywistych kosztów poniesionych przez spółkę podczas dyskonta akredytyw. Ponadto spółka twierdziła, iż odsetki w ramach sprzedaży eksportowej są niższe niż odsetki w tej samej walucie od sprzedaży na rynku krajowym.

(53) Roszczenie to odrzucono, ponieważ zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. g) rozporządzenia podstawowego, dostosowanie może być dokonane tylko ze względu na różnice kosztów wszelkich kredytów udzielonych na dokonanie danej sprzedaży „pod warunkiem że czynnik ten jest uwzględniony przy ustalaniu pobieranych cen". W odpowiedziach na kwestionariusz spółka nie dostarczyła jakiejkolwiek informacji na temat odsetek od kredytów w ramach sprzedaży eksportowej, chociaż prośba o to była wyraźnie sformułowana w kwestionariuszu. W związku z tym nie można było zweryfikować twierdzenia, że odsetki od kredytów na sprzedaż eksportową są niższe niż na sprzedaż na rynku krajowym w tej samej walucie, ponieważ ta czynnik ten był nieznany w trakcie kontroli na miejscu.

3.2.5. *Margines dumpingu*

(54) Porównanie odpowiednio dostosowanej średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową przy uwzględnieniu typu produktu na podstawie ceny fabrycznej wykazało istnienie dumpingu w przypadku obydwu skontrolowanych w ramach próbki producentów dokonujących wywozu.

(55) Margines dumpingu dla jednej spółki objętej postępowaniem został skorygowany. Odpowiednio został dostosowany średnio ważony margines dumpingu, obliczony zgodnie z art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego na potrzeby niewłączonych do próby spółek współpracujących. Dopasowanie to nie dotyczyło jednak marginesu dumpingu dla spółek niewspółpracujących, która niniejszym zostaje potwierdzona. Ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako procent ceny importowej na bazie CIF, przed ocleniem, są następujące:

— Objęci postępowaniem w ramach próby producenci dokonujący wywozu:

- PT. Indorama Synthetics Tbk.:	8,4 %
- PT. Panasia Indosyntec:	14,8 %

— Współpracujący producenci dokonujący wywozu, niewłączeni do próby:

- PT. GT Petrochem Industries Tbk.:	14,0 %
- PT. Susilia Indah Synthetic Fiber Industries:	14,0 %
- PT. Teijin Indonezja Fiber Corporation Tbk.:	14,0 %

— Niewspółpracujący producenci dokonujący wywozu: 20,8 %

3.3. **Tajlandia**

3.3.1. *Wartość normalna*

(56) Po wprowadzeniu środków tymczasowych jeden producent dokonujący wywozu, który nie prowadził oddzielnych rachunków dotyczących kosztów sprzedaży według produktu gotowego, twierdził, iż Komisja powinna była zaakceptować bardziej szczegółową, specyficzną dla każdego typu metodę obliczania kosztów produkcji, którą on zastosował, odpowiadając na kwestionariusz.

(57) Ten producent dokonujący wywozu twierdził ponadto, po wprowadzeniu środków tymczasowych, że wartość zapasów na koniec badanego okresu, wykazana w wewnętrznych miesięcznych sprawozdaniach była obliczona na podstawie oczekiwanej wartości rynkowej, a nie na podstawie kosztów. W związku z tym nie jest właściwe używanie wartości zapasów do obliczania kosztów produkcji.

(58) Twierdził też, iż byłoby bardziej właściwe obliczanie kosztów produkcji nie na podstawie wartości zapasów na koniec badanego okresu, lecz na podstawie ich wartości na koniec roku finansowego, ponieważ rok finansowy podlega audytowi i pokrywa się z dziewięcioma, a nie tylko z trzema miesiącami badanego okresu, a wartość jesz zbliżona do kosztów produkcji obliczonych przez spółkę specjalnie na potrzeby pierwszych dziewięciu miesięcy badanego okresu.

(59) Ponadto, zdaniem tego producenta dokonującego wywozu, należało stosować koszty produkcji w skali miesiąca z uwagi na wahania kosztów surowców i kursu wymiany oraz dlatego, iż w niektórych miesiącach nie wywóz tego towaru do Wspólnoty nie był dokonywany.

(60) Ustalono jednakże, iż niektóre specjalnie obliczone koszty były niezgodne z niektórymi wartościami towarów zapasów na koniec okresu, podanymi przez tego producenta dokonującego wywozu w odpowiedziach na kwestionariusz, obliczonymi przy pomocy podanej metody oceny wartości zapasów, tj. na podstawie przeciętnych kosztów lub, jeśli jest ona niższa, wartości realizowanej netto.

(61) Ten producent dokonujący wywozu w odpowiedzi na kwestionariusz zaprzeczył istnieniu rachunków zarządczych odnośnie do produktu objętego postępowaniem, a w trakcie weryfikacji na miejscu nie przedstawiono ani nie skontrolowano żadnych wewnętrznych dokumentów dotyczących stanu wartości zapasów na koniec okresu.

(62) W odniesieniu do rzekomo danych objętych audytem dotyczących wartości zapasów, w trakcie wizyty weryfikacyjnej nie uzyskano żadnych planów obliczania wartości zapasów, mimo iż o nie proszono w związku, z czym nie można było ustalić tradycyjnie używanej przez spółkę metody wyceny zapasów i zweryfikować wartości stanu zapasów w obliczeniu na jednostkę na podstawie typu towaru i wartości wszystkich towarów na koniec roku.

(63) W tych okolicznościach uznano, iż specjalnie obliczone koszty produkcji w skali miesiąca i roku nie są reprezentatywne. Dlatego wartość zapasów na koniec badanego okresu, która, według informacji otrzymanych przez Komisję do czasu zakończenia wizyty weryfikacyjnej, była ustalana na podstawie kosztów lub, jeśli była ona niższa, na zrealizowanej wartości netto, należy przyjąć jako koszty produkcji w celu ustalenia wartości normalnej.

(64) Roszczenia innego producenta dokonującego wywozu dotyczące dostosowań jego kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych zostały odrzucone, w przypadku gdy odpowiednie czynniki już zostały uwzględnione i w odniesieniu do zgłoszonych kosztów finansowych, dochodu i niektórych opłat, gdy były one niezgodne z odpowiedziami na pytania w kwestionariuszu.

(65) Ten sam producent dokonujący wywozu twierdził, iż z wykazu sprzedaży na rynku krajowym należało odliczyć określone zwroty towarów i bonifikaty. Argument dotyczący zwrotu towarów został odrzucony, ponieważ zwroty nie dotyczyły sprzedaży w badanym okresie i wartości te nie znalazły się na wykazie. Argument dotyczący bonifikat został odrzucony, ponieważ w przypadku niektórych bonifikat nie stwierdzono w trakcie wizyty weryfikacyjnej żadnego bezpośredniego związku ze sprzedażą, a w przypadku innych bonifikat ten producent dokonujący wywozu nie wnioskował w kwestionariuszu o żadne dostosowanie. Jednakże w celu zapewnienia spójności, zwiększone zostały dane dotyczące sprzedaży netto służące do obliczenia udziału kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych w trakcie badanego okresu.

(66) Dwaj producenci dokonujący wywozu twierdzili, iż do celów weryfikacji, czy sprzedaży dokonywano w zwykłym obrocie handlowym, porównania ceny z kosztami produkcji należało dokonać na bazie kwartalnej. Wskazywali, iż zarówno ceny surowców, jak i ceny sprzedaży znacznie spadły w trakcie badanego okresu i w związku z tym weryfikację należało prowadzić na bazie kwartalnej w celu zagwarantowania uczciwego porównania. Kwestia ta została zbadana i obliczenia zostały dostosowane i ustalone na bazie kwartalnej.

(67) Dwaj producenci dokonujący wywozu twierdzili, iż przy ustalaniu krajowych kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych, które następnie są włączane do kosztów produkcji, koszty obsługi technicznej powinny być obliczane na podstawie obrotu handlowego. Argument ten został przyjęty.

(68) Trzech producentów dokonujących wywozu argumentowało, iż wyłączenie z kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych, zysków i strat dewizowych było na wstępnym etapie nieusprawiedliwione. W zasadzie Komisja nie uwzględniła zysków i strat wynikających z różnic kursów walutowych, ponieważ stosowała kursy z dnia wystawienia faktury. Jednak, w zakresie, w jakim te zyski i straty dewizowe dotyczyły zakupu surowców, Komisja dostosowała odpowiednio wartość normalną. Wówczas jeden z tych producentów dokonujących wywozu domagał się,

aby obliczenia zysków dewizowych włączonych w koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne bazowały na skontrolowanych przez audytorów wartościach. Roszczenie to nie zostało jednak przyjęte, ponieważ rzekomo skontrolowane przez audytorów wartości zostały dostarczone dopiero na zaawansowanym etapie postępowania i w związku z czym nie mogły zostać zweryfikowane.

3.3.2. *Cena eksportowa*

(69) Ponieważ nie zostały zgłoszone żadne uwagi dotyczące określenia ceny eksportowej, niniejszym potwierdza się wnioski z rozporządzenia o cle tymczasowym.

3.3.3. *Porównanie*

(70) Dwaj producenci dokonujący wywozu wnioskowali o porównanie ceny eksportowej z normalną wartością na bazie kwartalnej, a jeden – na bazie miesięcznej. Wniosek został uwzględniony w stosunku do dwóch producentów dokonujących wywozu wnioskujących o porównanie kwartalne i odrzucony w stosunku do trzeciego producenta dokonującego wywozu, dla którego nie można było ustalić żadnej pewnej normalnej wartości na bazie miesięcznej/kwartalnej.

(71) Jeden producent dokonujący wywozu wnioskował o dostosowanie uwzględniające koszty frachtu zwróconych towarów. Wniosek ten został jednak odrzucony, ponieważ nie uznano za właściwe korygowanie krajowych kosztów frachtu dla kosztów frachtu zwróconych towarów w przypadku gdy sprzedaż została częściowo lub w całości odwołana.

(72) Ten sam producent dokonujący wywozu wnioskował o dostosowanie uwzględniające serwis techniczny. Jednakże wniosek odrzucono, ponieważ serwis techniczny nie wynikał z umowy ani z innego zobowiązania prawnego.

(73) Dwaj producenci dokonujący wywozu twierdzili, iż istnieją dwa różne poziomy handlu dla sprzedaży produktu objętego postępowaniem na rynku eksportowym i na rynku krajowym. Zostało to przyjęte, ale ponieważ istniejące różnice w poziomie handlu nie są wymierne i z uwagi na brak odpowiednich poziomów na rynku krajowym, zastosowano specjalne dostosowanie na mocy art. 2 ust. 10 lit. d) ppkt ii) rozporządzenia podstawowego.

(74) Dwaj producenci dokonujący wywozu twierdzili, że należy dokonać dostosowania uwzględniającego przeliczanie waluty, ponieważ wahania kursów walutowych były znaczne (ponad 10 %) i obejmowały okres pięciu miesięcy. Dostosowanie to nie zostało uwzględnione, ponieważ uznano, iż kursy walut ulegały wahaniom, ale nie był to proces trwały.

3.3.4. *Margines dumpingu*

(75) Porównanie dostosowanej, stosownie do przypadku, średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową rodzaju produktu loco fabryka wykazało istnienie dumpingu w przypadku wszystkich producentów dokonujących wywozu objętych postępowaniem.

(76) W związku ze zmianami obliczeń wynikającymi z wyżej wymienionych ustaleń, skorygowane zostały marginesy dumpingu w przypadku jednej spółki i jednej grupy spółek. W związku z tym został również dostosowany margines dumpingu w przypadku spółek niewspółpracujących, która jest ustalana na poziomie najwyższego marginesu dumpingu ustalonego dla spółki współpracującej. Ostateczne marginesy dumpingu jako procent ceny importowej CIF, przed ocleniem, są następujące:

- Indo Poly (Tajlandia) Ltd.	15,5 %
- Teijin Polyester (Tajlandia) Ltd.	26,9 %
- Teijin (Tajlandia) Ltd.	26,9 %
- Tuntex (Tajlandia) Public Co. Ltd.	27,7 %
- Niewspółpracujący producenci dokonujący wywozu	27,7 %.

4. **SZKODA**

4.1. **Kwestie proceduralne**

(77) Rząd Indonezji i jeden indonezyjski producent dokonujący wywozu twierdzili, iż niezastrzeżone zestawienie uwag producentów wspólnotowych, zaliczonych do definicji przemysłu wspólnotowego, było niekompletne lub na tyle nieszczegółowe, że nie pozwalało im na skorzystanie z prawa do skutecznej obrony. Dlatego, ich zdaniem, nieuwzględnienie tego faktu przez Komisję stanowiło pogwałcenie porozumienia antydumpingowego WTO oraz art. 19 rozporządzenia podstawowego.

(78) Jeśli chodzi o to roszczenie, należy zauważyć, iż strony te otrzymały pełną informację zgodnie z art. 19 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Zawierała ona ogólne informacje oraz dokładne dowody, na których opierała się Komisja w swoich ustaleniach. Ponadto Komisja poprosiła tych wspólnotowych producentów o dodatkowe niezastrzeżone informacje. Po przekazaniu zainteresowanym stronom ostatecznych ustaleń, informacje te zostały dostarczone przez wspólnotowych producentów i wszystkie zainteresowane strony miały pełen dostęp do nich, umożliwiający prawo do skutecznej obrony. Nawet jeśli jeden ze wskazanych wspólnotowych producentów zostałby, zgodnie z wnioskiem wyżej wspomnianych stron, wykluczony z definicji przemysłu wspólnotowego, nie miałoby to wpływu na wnioski dotyczące sytuacji przemysłu wspólnotowego. Analiza wykazała, iż rzeczywiście takie wyłączenie nie miałoby żadnego wpływu na trendy wskaźników ekonomicznych dotyczących przemysłu wspólnotowego ani na reprezentatywność przemysłu wspólnotowego, ponieważ produkcja tego wspólnotowego producenta była mała w porównaniu do całej produkcji pozostałych producentów wspólnotowych.

4.2. **Definicja przemysłu wspólnotowego**

(79) Rząd Tajlandii i jeden indonezyjski producent dokonujący wywozu twierdzili, iż wielkość produkcji przemysłu wspólnotowego, jak podano w motywie 64 rozporządzenia o cle tymczasowym, była zawyżona. W szczególności wskazywali oni na ustalenie, iż siedmiu współpracujących

producentów wspólnotowych zaliczonych do przemysłu wspólnotowego reprezentowało ok. 85 % ogólnej produkcji wspólnotowej, podczas gdy we wniosku jest mowa o dziewięciu producentach reprezentujących ten sam udział w ogólnej produkcji wspólnotowej.

(80) Oprócz tego argumentowano, iż dwaj wnioskujący producenci wspólnotowi włączeni do definicji przemysłu wspólnotowego byli powiązani z producentem dokonującym wywozu w jednym z zainteresowanych krajów. Zgodnie ze zwyczajową praktyką Komisji, obie te spółki powinny być wyłączone z przemysłu wspólnotowego.

(81) Jeśli chodzi o reprezentatywność przemysłu wspólnotowego, należy zauważyć, iż dane w skardze dotyczyły okresu 10 miesięcy w 1998 r. Te dane zostały następnie rozłożone na okres 12 miesięcy. Na tej podstawie dziewięciu wnioskujących spółek reprezentowało rzeczywiście 89 % ogólnej produkcji wspólnotowej w 1998 r. Jednocześnie na podstawie danych otrzymanych w trakcie obecnego postępowania i zweryfikowanych na poziomie siedmiu współpracujących wspólnotowych producentów stanowiących przemysł wspólnotowy ustalono, iż spółki te reprezentowały ok. 85 % ogólnej produkcji wspólnotowej w 1998 r. W związku z tym potwierdza się niniejszym podany w motywie 64 rozporządzenia o cle tymczasowym udział przemysłu wspólnotowego w ogólnej produkcji wspólnotowej.

(82) Należy podkreślić, iż przepisy art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego nie wyłączają automatycznie z przemysłu wspólnotowego producentów powiązanych producentami dokonującymi wywozu objętymi postępowaniem. Artykuł ten stwierdza, iż określenie „przemysł wspólnotowy" można rozumieć jako odnoszące się do pozostałych producentów, jeśli okaże się, że niektórzy producenci są powiązani z eksporterami. Sytuację należy na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, rozpatrywać na zasadzie jednostkowych przypadków. Wspólnotowi producenci powiązani z eksporterami powinni zostać wykluczeni z definicji przemysłu wspólnotowego, jeśli stosunek ten prowadzi do sytuacji, w której dany producent zachowuje się odmiennie od innych producentów.

(83) Uwzględniając powyższe względy, postępowanie wykazało, iż wskazani dwaj producenci wspólnotowi nie zachowywali się odmiennie od innych producentów niepowiązanych z eksporterami w zainteresowanych krajach. W pełni poparli oni skargę, która doprowadziła do wszczęcia niniejszej procedury i aktywnie uczestniczyli w postępowaniu. Ponadto ani w trakcie weryfikacji na miejscu, ani na podstawie dostępnych dowodów nie stwierdzono, aby akcjonariusze w zainteresowanych krajach ograniczali statutowo lub organizacyjnie decyzje operacyjne i zarządzające obu tych spółek. Na koniec RT i wspomniany producent dokonujący wywozu nie przedstawili żadnych dowodów na istnienie takiej ograniczającej kontroli. W związku z czym potwierdzono, iż produkcja tych dwóch wspólnotowych producentów nie powinna być wyłączona z produkcji wspólnotowej, a oni powinni być dalej zaliczani do przemysłu wspólnotowego. Ponieważ nie zgłoszono żadnych innych uwag dotyczących przemysłu wspólnotowego, niniejszym potwierdza się wnioski sformułowane w motywie 64 rozporządzenia o cle tymczasowym zostają niniejszym potwierdzone.

4.3. **Okres badania szkody**

(84) RI twierdził, iż w celu otrzymania pełnej oceny tendencji, na których opiera się określenie szkody, informacje dotyczące zbadanych wskaźników powinny zostać ustalone na podstawie okresów dwunastomiesięcznych, począwszy od 1996 r. i odpowiadających badanemu okresowi.

(85) Należy zauważyć, iż badany okres obejmuje ostatnie dziewięć miesięcy 1998 r. i pierwsze trzy miesiące 1999 r. Badanie wskaźników w odniesieniu do lat kalendarzowych 1996–1998 obejmuje w związku z tym trzy czwarte badanego okresu. Porównanie liczb z roku 1998 i z badanego okresu pokazuje w prosty sposób wpływ pierwszego kwartału roku 1999 na te wskaźniki i nie można uważać, iż unieważnia to ustalenia dotyczące trendów tych wskaźników. Te zastrzeżenia zostały więc odrzucone.

(86) RI twierdził ponadto, iż okres badania szkody, który obejmował okres od 1996 r. do badanego okresu, różnił się od okresu oceny, którym badano dumping, tj. badanego okresu. Jako że te dwa okresy nie pokrywały się, wnioski dotyczące szkody są zdaniem RI obarczone błędem prawnym. Ponadto argumentowano, iż gdyby za podstawę analizy szkody przyjęto rok 1998, tendencje dotyczące wszystkich wskaźników znacząco by się różniły.

(87) Celem badania szkody jest ocena skutku przywozu towarów po cenach dumpingowych na sytuację gospodarczą przemysłu wspólnotowego w trakcie badanego okresu. Dlatego ustalenie szkody odnosi się do badanego okresu. Aby dokonać takiej analizy, ustalane są tendencje dotyczące wielu wskaźników na podstawie danych dotyczących kilku lat poprzedzających badany okres. Dlatego porównanie wskaźników między badanym okresem i określonym wcześniejszym rokiem, zaproponowane przez RI, nie wnosi zmian do wyników tej analizy. Decydujące dla określenia szkody są w rzeczywistości tendencje tych wskaźników na przestrzeni kilku lat poprzedzających badany okres, a nie porównanie danych z badanego okresu z sytuacją w określonym roku wcześniejszym.

4.4. **Konsumpcja we Wspólnocie**

(88) Dwaj producenci dokonujący wywozu twierdzili, iż podana w akapicie 65 rozporządzenia o cle tymczasowym konsumpcja we Wspólnocie była w znacznym stopniu błędna. W szczególności, argumentowali oni, że nie zgadzały się ze sobą dane dotyczące produkcji, sprzedaży i stanu zapasów. Ponadto twierdzili oni, iż Komisja nie poinformowała, na jakiej podstawie określona została sprzedaż niewspółpracujących producentów wspólnotowych.

(89) Jeśli chodzi o zgodność danych dotyczących konsumpcji, należy zauważyć, iż jeden producent wspólnotowy, powiązany ze spółką należącą do przemysłu wspólnotowego, zaniechał produkcji przed badanym okresem. Dlatego nie można było od tej spółki otrzymać żadnych pewnych danych dotyczących jej produkcji i zdolności produkcyjnych. Jeśli chodzi o dane dotyczące sprzedaży i stanu zapasów, należy zauważyć, że spółka ta realizowała swoją sprzedaż wyłącznie przez powiązaną spółkę należącą do przemysłu wspólnotowego. W związku z tym informacje dotyczące sprzedaży i zapasów w całym rozpatrywanym okresie zostały uzyskane od tej drugiej spółki i dane te odpowiednio się zgadzały.

(90) Komisja oceniła wielkość sprzedaży niewspółpracujących producentów wspólnotowych w rozporządzeniu o cle tymczasowym na podstawie dostępnych jej danych. W przypadku jednego niewspółpracującego producenta wykorzystano liczby zamieszczone w jego częściowej odpowiedzi na kwestionariusz Komisji, a w przypadku drugiego oparto się na danych wymienionych we wniosku.

(91) Uwzględniając powyższe wyjaśnienia potwierdzone zostają dane dotyczące spożycia wymienione w akapicie 65 rozporządzenia o cle tymczasowym.

4.5. **Przywóz poliestrowych włókien odcinkowych do Wspólnoty z przedmiotowych krajów**

4.5.1. *Skumulowana ocena przywozu*

(92) Niektórzy producenci dokonujący wywozu twierdzili, że przywóz poliestrowego włókna odcinkowego z Tajlandii nie powinien być oceniany łącznie z przywozem z Australii i Indonezji, ponieważ stanowił on mniej niż 1 % konsumpcji w latach 1996–1997.

(93) Jeśli chodzi o kumulację, uważa się, że ocena, czy przywóz z kraju objętego postępowaniem antydumpingowym jest nieznaczny, odnosi się jedynie do badanego okresu. Również ustalenia dotyczące marginesu dumpingu i szkody odnoszą się do badanego okresu. Ponieważ w tym okresie przywóz z Tajlandii przewyższał wielkości uważane za nieznaczne, argument ten został odrzucony.

4.5.2. *Podcięcie cenowe*

(94) Niektórzy producenci dokonujący wywozu twierdzili, iż Komisja, przy określaniu poziomu zaniżenia ceny, nie uwzględniła różnic jakościowych dla różnych rodzajów poliestrowego włókna odcinkowego, co tym samym doprowadziło do niepoprawnych wyników. Ich zdaniem porównanie cen powinno być dokonywane oddzielnie dla produktów pierwszej jakości i dla produktów niższej jakości oraz dla poliestrowego włókna odcinkowego z recyklingu. Twierdzili również, że należy dokonać dostosowania uwzględniającego poziom handlu, ponieważ ich sprzedaż była przeznaczona głównie dla handlu hurtowego, podczas gdy przemysł wspólnotowy sprzedawał poliestrowe włókno odcinkowe przede wszystkim odbiorcom końcowym.

(95) Uwzględniając te zastrzeżenia, dokonano oddzielnego porównania cen poliestrowego włókna odcinkowego niższej jakości i poliestrowego włókna odcinkowego z recyklingu i stwierdzono, że należy dokonać dostosowania uwzględniającego poziom handlu w przypadku wszystkich producentów dokonujący wywozu, włącznie z tymi dokonującymi sprzedaży tylko dla hurtowników i dystrybutorów. W porównaniu z wynikami postępowania tymczasowego to porównanie cen wykazało w przypadku Australii nieco wyższy, a w przypadku Indonezji i Tajlandii nieznacznie niższy poziom podcięcia cenowego. Tak poprawione poziomy zaniżenia ceny wahały się między 24,9 % a 46,8 % w przypadku rozpatrywanych krajów i między 17,7 % a 61 %, jeśli chodzi o poszczególne spółki.

4.6. **Sytuacja gospodarcza przemysłu wspólnotowego**

4.6.1. *Przepisy ogólne*

(96) Rząd Tajlandii i jeden producent dokonujący wywozu twierdzili w oparciu o wykładnię porozumienia antydumpingowego WTO, iż ocena sytuacji gospodarczej przemysłu wspólnotowego wymaga oceny wszystkich istotnych czynników i wskaźników gospodarczych, wpływających na sytuację przemysłu, takich jak wydajność, rentowność, wysokość rzeczywistego marginesu dumpingu i negatywne skutki dla przepływu środków pieniężnych, płace i wzrostu gospodarczy.

(97) Ponadto zakwestionowali oni dokładność danych zawartych w rozporządzeniu o cle tymczasowym i odnoszących się do niektórych czynników szkody. Ich zdaniem, mimo że w obecnym postępowaniu siedmiu producentów wspólnotowych tworzących przemysł wspólnotowy jest tych samych, co w poprzednim postępowaniu, dane odnoszące się do niektórych czynników szkody są odmienne. W związku z tym wnioskowali oni o ujawnienie nazw spółek, które uczestniczyły w poprzedniej procedurze.

(98) W tym kontekście należy przypomnieć, że art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wymienia szereg czynników i wskaźników ekonomicznych oraz że Komisja zebrała dane, które pozwoliły jej na przeanalizowanie wszystkich czynników i wskaźników istotnych z punktu widzenia rzetelnej oceny sytuacji przemysłu wspólnotowego. Dlatego nieprawdziwe jest twierdzenie, iż analiza Komisji jest niekompletna.

(99) Potwierdza się, że w przypadku siedmiu producentów wspólnotowych tworzących przemysł wspólnotowy nie chodzi o tych samych producentów w obecnym i poprzednim postępowaniu. Mimo to wniosek o ujawnienie nazw spółek nie może zostać przyjęty, ponieważ rząd Tajlandii i dany producent dokonujący wywozu nie byli zainteresowanymi stronami w poprzedniej procedurze.

4.6.2. *Produkcja, zdolność i wykorzystanie zdolności*

(100) Rząd Australii („RA") zakwestionował metodę stosowaną przez Komisję do oceny zdolności produkcyjnej przemysłu wspólnotowego w przypadku produktu objętego postępowaniem. Jego zdaniem zmniejszenie się zdolności produkcyjnej o 7 % zostało stwierdzone w odniesieniu do zdolności produkcyjnych odnoszących się do innych produktów i w związku z tym było niesłuszne. RA uważał, że zdolność produkcyjna odnośnie do poliestrowego włókna odcinkowego powinna być oceniana wyłącznie na podstawie danych dotyczących produkcji poliestrowego włókna odcinkowego objętego obecnym postępowaniem.

(101) RA był zdania, że spadku zdolności produkcyjnej przemysłu wspólnotowego nie można było pogodzić z ustaleniem szkody materialnej: po pierwsze, ponieważ wskutek spadku zdolności przemysł wspólnotowy nie mógł partycypować w znaczącym wzroście rynku (+ 27 %) w rozpatrywanym okresie, a po drugie, zdobność produkcyjna zmniejszyła się, ponieważ w rzeczywistości nastąpiła zmiana produkcji obejmująca produkty bardziej dochodowe niż poliestrowe włókno odcinkowe.

(102) Jeśli chodzi o ocenę zdolności produkcyjnej, należy podkreślić, że produkt objęty postępowaniem jest wytwarzany na tych samych liniach produkcyjnych co inne produkty tej samej kategorii. Dlatego jest niemożliwe i pozbawione sensu, bezpośrednie ustalenie rzeczywistych zdolności produkcyjnych dla jednego produktu w porównaniu ze wszystkimi produktami wytwarzanych na tych samych liniach produkcyjnych. W związku z tym ocena zdolności produkcyjnych w przypadku poliestrowego włókna odcinkowego została dokonana na podstawie porównania rzeczywistej produkcji poliestrowego włókna odcinkowego z rzeczywistą ogólną produkcją wszystkich produktów wytwarzanych na tych liniach. Dlatego, wbrew zastrzeżeniom RA, w ocenie zdolności produkcyjnych dla poliestrowego włókna odcinkowego uwzględniono rzeczywistą produkcję poliestrowego włókna odcinkowego.

(103) Ponadto należy zauważyć, iż zmiana produkcji poliestrowego włókna odcinkowego na produkcję innych towarów wynikało głównie z długoterminowych strat ponoszonych przez przemysł wspólnotowy przy produkcji i sprzedaży poliestrowego włókna odcinkowego, ponieważ był on skonfrontowany w długim okresie czasu z nieuczciwą konkurencją ze strony dumpingowego i subsydiowanego przywozu z państw trzecich. Spadek zdolności produkcyjnej był w związku z powyższym szczególnie istotny dla określenia szkody, w szczególności dla analizy związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy, która została przedstawiona poniżej.

(104) Na tej podstawie argumenty RA uważa się za nieuzasadnione. Dlatego potwierdzone zostają niniejszym dane, metoda ustalania zdolności produkcyjnej w przypadku poliestrowego włókna odcinkowego i wnioski zawarte w motywach 72–74 rozporządzenia o cle tymczasowym.

4.6.3. *Ceny sprzedaży przemysłu wspólnotowego*

(105) Po bardziej szczegółowym przeanalizowaniu cen sprzedaży przemysłu wspólnotowego Komisja stwierdziła, iż dane wskazane w akapicie 76 rozporządzenia tymczasowego powinny zostać nieznacznie skorygowane w następujący sposób:

Przeciętna cena sprzedaży	1996	1997	1998	Badany okres
Przemysł wspólnotowy – Wskaźnik (1996–100)	100	92	92	88

(106) Niektórzy producenci dokonujący wywozu twierdzili, iż wyżej przedstawiony spadek w cenach sprzedaży przemysłu wspólnotowego powinien być rozpatrywany w kontekście znaczącego spadku cen zakupu surowców, w szczególności w badanym okresie. Dlatego, ich zdaniem, spadek ceny sprzedaży nie jest w tym przypadku istotnym wskaźnikiem szkody.

(107) W tym kontekście należy wyjaśnić, że w akapicie 79 rozporządzenia o cle tymczasowym, zamiast 31 % spadku w kosztach produkcji powinien być 31 % spadek kosztu zakupu surowców. Komisja dokonała analizy wpływu spadku kosztów surowców na cenę sprzedaży. Analiza wykazała, iż dla ogółu przemysłu wspólnotowego wyżej wymieniony spadek w kosztach zakupu surowców oznaczał około 23 % wszystkich kosztów produkcji lub 21 % ceny sprzedaży między rokiem 1996 a badanym okresem. Na tej podstawie potwierdzone zostaje stwierdzenie zawarte w motywie 79 rozporządzenia o cle tymczasowym, iż koszty produkcji spadały szybciej niż ceny sprzedaży. W tej sytuacji rentowność wzrosła w liczbach absolutnych o 10,7 punktu procentowego w rozpatrywanym okresie (z 4 % w 1996 r. do 6,7 % w badanym okresie).

(108) Jednak kształtowanie się cen sprzedaży przemysłu wspólnotowego należy postrzegać w świetle kształtowania się cen w rozpatrywanych krajach. Jak określono w akapicie 69 rozporządzenia o cle tymczasowym, ceny sprzedaży przywożonego z tych krajów poliestrowego włókna odcinkowego stale spadały w badanym okresie. Spadek ten wyniósł aż 22 % w tym okresie. Jeśli przemysł wspólnotowy podążałby za tą tendencją, odnotowywałby mimo to nadal straty na tym samym poziomie, co w roku 1996.

(109) Analizując ceny przemysłu wspólnotowego na rynku wspólnotowym, należy pamiętać, iż przemysł ten nie osiągnął w badanym okresie minimalnego poziomu zysku w wysokości 10 %. W tych okolicznościach stwierdza się, że ceny sprzedaży przemysłu wspólnotowego stanowią istotny wskaźnik szkody, ponieważ wpływają one na sytuację przemysłu.

4.6.4. *Rentowność przemysłu wspólnotowego*

(110) RA argumentował, że ze względu na brak danych dotyczących rentowności przemysłu wspólnotowego przed pojawieniem się przywóz towarów po cenach dumpingowych, niemożliwa jest właściwa ocena, czy szkoda poniesiona przez przemysł wspólnotowy jest znacząca.

(111) Niektórzy producenci dokonujący wywozu twierdzili, iż poprawa rentowności przemysłu wspólnotowego nie wskazywała na pojawienie się szkody. Rentowność w danym okresie rzeczywiście znacznie się poprawiła, mianowicie od około 4 % straty do ponad 6 % zysku. Twierdzili oni ponadto, iż ogólny zysk osiągnięty przez przemysł wspólnotowy w badanym okresie nie może być dalej zwiększany przy obecnym asortymencie włókien zwykłych i specjalnych, o ile przemysł wspólnotowy nie będzie wytwarzał i sprzedawał bardziej specjalistycznych rodzajów poliestrowego włókna odcinkowego.

(112) Obecne postępowanie wykazało, że poprawa rentowności wynikała głównie zarówno z procesu restrukturyzacyjnego przedsięwziętego przez przemysł wspólnotowy, jak i związanego z tym obniżenia kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych oraz z obniżki cen zakupu surowców. Koszty produkcji spadały szybciej niż ceny sprzedaży, co pozwoliło przemysłowi wspólnotowemu na ponowne osiąganie zysków w 1998 r. Mimo to wskazano, iż ta poprawa rentowności może być tylko zjawiskiem chwilowym i inne negatywne czynniki, w szczególności możliwe niekorzystne tendencje cen surowców, mogą mieć negatywny wpływ na obecną rentowność. To stwierdzenie zostało poparte faktem, iż główne surowce używane przez przemysł wytwarzający poliestrowe włókna odcinkowe są w znacznym stopniu uzależnione od ceny ropy naftowej.

(113) Należy także zauważyć, że poprawa rentowność w danym okresie nie prowadzi automatycznie do wniosku, iż przemysł wspólnotowy nie poniósł żadnych znacznych szkód. Ocena, czy szkoda poniesiona przez przemysł wspólnotowy była znaczna, nie może się opierać tylko na rentowności ani na porównaniu rentowności między rokiem 1996 a badanym okresem. Faktycznie rozporządzenie podstawowe wskazuje szereg czynników, między innymi wielkość przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływ na ceny produktów podobnych na rynku wspólnotowym, przy czym podkreśla, że ani żadne pojedyncze, ani kilka z tych kryteriów nie dają decydujących wskazówek co do zaistnienia szkody.

(114) Jak przedstawiono we wnioskach dotyczących ekonomicznej sytuacji przemysłu wspólnotowego, zawartych w akapicie 82–85 rozporządzenia o cle tymczasowym, rentowność osiągnięta przez przemysł nie była uznana za główny wskaźnik szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy. Negatywne tendencje zostały rzeczywistości zaobserwowane w przypadku większości wskaźników ekonomicznych odnoszących się do tego przemysłu: udziału w rynku, zdolności produkcyjnej, wielkości sprzedaży, ceny sprzedaży, zapasów, inwestycji, zatrudnienia i znaczącego podcinania cenowego wskutek przywozu towarów po cenach dumpingowych z rozpatrywanych krajów.

(115) Na tej podstawie i z uwagi na brak żadnych innych uwag dotyczących rentowności przemysłu wspólnotowego, potwierdzony zostaje niniejszym wniosek, że rentowność w badanym okresie była nieadekwatna.

4.6.5. *Udział w rynku*

(116) Należy przypomnieć, że, jak wspomniano w motywie 77 rozporządzenia o cle tymczasowym, udział w ogólnym rynku wspólnotowym przemysłu wspólnotowego spadł znacząco od 1996 r. do badanego okresu z 68 % do 50,3 %.

(117) Niektórzy producenci dokonujący wywozu twierdzili, iż spadek udziału w rynku przemysłu wspólnotowego trzeba rozpatrywać w świetle niekorzystnej sytuacji pod względem kosztów, w jakiej znajduje się przemysł wspólnotowy w porównaniu z rozpatrywanymi krajami. Ich zdaniem nie można oczekiwać, iż przemysł wspólnotowy utrzyma swój udział w rynku, jeśli jego koszty produkcji są znacząco wyższe niż koszty danych producentów dokonujących wywozu.

(118) Ten argument został uznany za nieistotny w kontekście postępowania antydumpingowego. W takim postępowaniu należy ustalić, czy przywóz jest dokonywany po cenach dumpingowych i czy wyrządza szkodę przemysłowi wspólnotowemu, tak jak to zostało ustalone w niniejszym przypadku. Oprócz tego producenci dokonujący wywozu mogą wykorzystywać swoje korzyści pod względem kosztów, o ile czynią to zarówno na rynku krajowym, jak i na rynkach eksportowych.

4.6.6. *Wniosek*

(119) W związku z powyższym stwierdzono, iż wyżej przedstawione argumenty nie pozwalają na zmianę ustaleń dokonanych w rozporządzeniu o cle tymczasowym. Dlatego treść motywów 82–85 rozporządzenia o cle tymczasowym i wniosek, że przemysł wspólnotowy poniósł znaczne szkody w badanym okresie, zostają niniejszym potwierdzone.

5. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

5.1. Skutek przywozu towarów po cenach dumpingowych

(120) RA twierdził, iż nie ma dowodów na to, iż szkody poniesione przez przemysł wspólnotowy spowodowane zostały przez niewielkie ilości przywożone z Australii. RA argumentował, iż udział w rynku importowym Australii był tak niski (2 % spożycia), iż nie mógł mieć wpływu na poziom cen na rynku wspólnotowym. Musiał on raczej podążać za tendencjami narzuconymi przez dużych uczestników na rynku wspólnotowym. W związku z tym ewentualne szkody są, zdaniem RA, wynikiem dużego przywozu z innych państw trzecich.

(121) Podobnnie RT twierdził, iż z uwagi na to, że przywóz z Tajlandii był znikomy w latach 1996 i 1997, nie mógł on wyrządzić szkody przemysłowi wspólnotowemu i dlatego analiza wpływu tego przywozu po winna zaczynać się od 1998 r.

(122) RT i jeden indonezyjski producent dokonujący wywozu twierdzili, iż w świetle danych opublikowanych w rozporządzeniu o cle tymczasowym wniosek Komisji na temat osłabienia przemysłu wspólnotowego nie był słuszny. Twierdzenie to opierało się w szczególności na poprawie rentowności przemysłu wspólnotowego w badanym okresie oraz na analizie udziału w rynku i wskaźników sprzedaży odnoszących się do niniejszego badanego okresu i do danych za rok 1996 pochodzących z rewizji wygaśnięcia środków odnoszących się do poliestrowego włókna odcinkowego z Tajwanu i Korei, jak przedstawiono w rozporządzeniu (WE) nr 1728/1999 ([1]).

(123) Te same strony twierdziły ponadto, iż niektórzy producenci włączeni do definicji przemysłu wspólnotowego koncentrują się na produkcji specjalnych produktów o wysokiej zyskowności. Dlatego nie można mówić o tym, że przemysł wspólnotowy jest podatny na przywóz z Indonezji składający się głównie z normalnych poliestrowych włókien odcinkowych. Ich zdaniem wysokie zyski pochodzące z włókien specjalnych wskazują, że przemysł wspólnotowy jest w dużym stopniu chroniony przed skutkami tego przywozu.

(124) Jeśli chodzi o argumenty RA dotyczące udziału w rynku, należy przypomnieć, że ustalono, że przywóz z Australii w badanym okresie przewyższał poziom uznany za nieznaczny. Ponadto ustalono, iż zostały spełnione przesłanki dla skumulowanej oceny przywozu. W tych okolicznościach uwagi dotyczące poszczególnego udziału w rynku poszczególnych krajów w badanym okresie i w latach poprzedzających badany okres nie zostały uznane za istotne. To odnosi się również do podobnych argumentów podnoszonych przez RT.

(125) Ponadto należy przypomnieć, iż dumpingowy przywóz poliestrowego włókna odcinkowego z rozpatrywanych krajów zaniżający ceny przemysłu wspólnotowego na rynku wspólnotowym miał znaczący negatywny wpływ na sytuację ekonomiczną przemysłu wspólnotowego. To ustalenie zostało potwierdzone przez fakt, że rynek poliestrowych włókien odcinkowych jest przejrzysty i dlatego różnice w cenach i tanie oferty mogą spowodować presję cenową.

(126) Oprócz tego uważa się, że RA nie przedstawił żadnych dowodów przeciwko wstępnemu ustaleniu, że przemysł wspólnotowy ponosił znaczne straty w wyniku taniego przywozu towarów po cenach dumpingowych. Dlatego niniejszym potwierdzony zostaje wniosek, że przywóz towarów po cenach dumpingowych, oddzielnie uwzględniony, był przyczyną znaczącej szkody materialnej poniesionej przez przemysł wspólnotowy.

(127) Rozwój rentowności przemysłu wspólnotowego został obszernie przeanalizowany w motywie 79 rozporządzenia tymczasowego, a dodatkowa informacja została udzielona w sekcji 4.6.4 powyżej. W tym kontekście należy wskazać, iż nie jest słuszne twierdzenie, że przemysł wspólnotowy koncentruje się na wysokowartościowych rodzajach poliestrowego włókna odcinkowego. Faktycznie w badanym okresie sprzedaż przez przemysł wspólnotowy tzw. surowcowych rodzajów poliestrowego włókna odcinkowego, które są głównie sprowadzane z zainteresowanych krajów, wyniosła 72 % jego całkowitej sprzedaży. Dlatego ustalenie to potwierdza wniosek, iż przywozem towarów po cenach dumpingowych ma niekorzystny wpływ na przemysł wspólnotowy jako całość.

(128) Jeśli chodzi o znaczenie danych za 1996 r. pochodzących z rewizji wygaśnięcia środków dotyczących poliestrowego włókna odcinkowego z Tajwanu i Korei, jak wyjaśniono w akapicie 99, w przypadku producentów wspólnotowych nie chodzi o tych samych producentów co w obecnym postępowaniu. Dlatego nie można ustalić spójnej i pewnej tendencji na podstawie wskaźników ekonomicznych za 1996 r. z tej rewizji wygaśnięcia i wskaźników za następne lata podanych w obecnym postępowaniu. Takie podejście doprowadziłoby do błędnych i niepełnych rezultatów.

5.2. Inne czynniki

5.2.1. *Wahania walutowe*

(129) RA twierdził, iż Komisja nie przeanalizowała skutku wahań kursów walutowych na ceny importowe w wywozie z Australii, podkreślając, że w badanym okresie na przywóz poliestrowego włókna odcinkowego z Australii korzystnie wpłynęła aprecjacja kursu walutowego.

([1]) Dz.U. L 204 z 4.8.1999, str. 3.

(130) W tym kontekście należy zauważyć, iż przywóz z tego kraju był na rynku wspólnotowym fakturowany w USD, w DEM i w GBP, a nie w AUD. Parytet australijskiej waluty nie miał w związku z tym znaczenia dla dokonanych ustaleń.

(131) W każdym przypadku należy podkreślić, iż australijska waluta podlegała deprecjacji w trakcie pierwszych siedmiu miesięcy badanego okresu, a następnie aprecjacji w trakcie kolejnych pięciu miesięcy badanego okresu, w porównaniu do parytetu z ecu/EUR w pierwszym miesiącu badanego okresu. W związku z powyższym nie było ciągłej tendencji zniżkowej australijskiej waluty w trakcie badanego okresu.

5.2.2. **Ceny surowców w krajach wywozu**

(132) RT twierdził ponadto, iż przy określaniu wpływu cen w przywozie z Tajlandii na przemysł wspólnotowy Komisja powinna była uwzględnić ostry spadek cen surowców w Tajlandii.

(133) Powyższy argument zostaje uznany za nieistotny dla analizy przyczyny szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu. Faktycznie czynniki wpływające na koszt produkcji w kraju wywozu są jedynie istotne dla określania dumpingu. Ważnym wskaźnikiem szkody i przyczyny szkody jest cena, po jakiej przywożony produkt objęty postępowaniem jest sprzedawany na rynku wspólnotowym.

5.3. **Wniosek**

(134) Ponieważ nie przedstawiono żadnych innych argumentów odnośnie do przyczyn szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, wniosek sformułowany w motywie 99 rozporządzenia o cle tymczasowym, że przywóz po cenach dumpingowych, rozpatrywany odrębnie, był powodem szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu, zostaje niniejszym potwierdzony.

6. INTERES WSPÓLNOTY

6.1. **Interes przemysłu wspólnotowego**

(135) Ponieważ nie zgłoszono żadnych uwag dotyczących powyższych kwestii, ustalenia dotyczące przemysłu wspólnotowego sformułowane w motywie 101 rozporządzenia o cle tymczasowym zostają niniejszym potwierdzone.

6.2. **Wpływ na użytkowników**

(136) Po publikacji rozporządzenia o cle tymczasowym niektórzy użytkowników wspólnotowych twierdziło, iż nałożenie ceł antydumpingowych będzie miało negatywny wpływ na konkurencyjność wytwarzanych przez nich pochodnych produktów i w konsekwencji zagrozi ich przetrwaniu. Ich zdaniem nałożenie ceł antydumpingowych spowoduje wzrost cen, który użytkownicy będą musieli uwzględnić w swoich produktach. Taki rozwój sytuacji spowoduje z kolei wzrost przywozu po tańszych cenach tych produktów z państw trzecich lub z krajów objętych obecnym postępowaniem.

(137) Również Eurofibrefill zareagował na rozporządzenie o cle tymczasowym i zauważył, iż specjalne poliestrowe włókna odcinkowe do innych celów niż przędzenie albo nie są wcale produkowane przez przemysł wspólnotowy, albo są produkowane w ilościach niewystarczających do zaspokojenia popytu. Zdaniem Eurofibrefill sytuacja taka wynikała z faktu, że przemysł wspólnotowy koncentrował się głównie na produkcji poliestrowych włókien odcinkowych do przędzenia. W związku z powyższym poliestrowe włókna odcinkowe do innych celów niż przędzenie będą musiały być nadal sprowadzane z zagranicy mimo proponowanego wprowadzenia ceł antydumpingowych.

(138) Eurofibrefill twierdził też, iż przy ocenie wpływu na użytkowników projektowanych środków należy uwzględnić również obowiązujące cła antydumpingowe i środki wyrównawcze skierowane przeciwko przywozowi z innych krajów (np. z Tajwanu). W ocenie Eurofibrefill przemysł wspólnotowy ciągle prosił o ochronę i w bliskiej przyszłości wszystkie źródła zaopatrzenia będą objęte środkami antydumpingowymi lub wyrównawczymi.

(139) W celu poparcia tego argumentu dwóch członków Eurofibrefill przekazało Komisji listy zaadresowane do producentów włączonych do przemysłu wspólnotowego, wykazujące, że ci producenci nie byli w stanie w krótkim terminie dostarczyć tych rodzajów poliestrowego włókna odcinkowego, o które się do nich zwrócono.

(140) Należy zauważyć, iż niektórzy z wyżej wymienionych odbiorców, którzy zajęli stanowiska po wprowadzeniu ceł tymczasowych, albo nie zgłosili się w terminie podanym w ogłoszeniu o wszczęciu postępowania albo nie odpowiedzieli na kwestionariusz Komisji na tym etapie. W związku z tym większość z nich nie mogła zostać uznana za zainteresowane strony zgodnie z art. 21 ust. 2 rozporządzenia podstawowego i ich opinie normalnie nie mogły zostać uwzględnione w ostatecznej fazie postępowania.

(141) Ponadto, jak stwierdzono w motywie 102 rozporządzenia o cle tymczasowym, ogólny poziom współpracy w postępowaniu w sprawie interesu Wspólnoty był bardzo niski. Spółki użytkowników, które uczestniczyły w postępowaniu reprezentowały jedynie około 4 % konsumpcji produktu na rynku wspólnotowym. W związku z tym stwierdzono, iż w szerszym zakresie nie istniały powody do obaw dotyczących wpływu nałożenia środków antydumpingowych na poliestrowe włókna odcinkowe na ich działalność. W każdym razie uznano, iż z uwagi na tak skąpą informację nie można wyciągać żadnych daleko idących wniosków.

(142) Jeśli chodzi o argument Eurofibrefill, iż przemysł wspólnotowy koncentruje się głównie na poliestrowych włóknach odcinkowych do przędzenia, należy zauważyć, iż, jak już wcześniej wyjaśniono, produkcja i sprzedaż przez przemysł wspólnotowy rodzajów poliestrowych włókien odcinkowych do innych celów niż przędzenie wynosiła około 75 % łącznej produkcji w trakcie okresu badania. Toteż argument, iż przemysł wspólnotowy koncentruje się głównie na poliestrowych włóknach odcinkowych do przędzenia, nie został potwierdzony w wyniku postępowania.

(143) Jeśli chodzi o dostępność specjalnych rodzajów poliestrowego włókna odcinkowego, przypomina się, iż przestawienie produkcji na jakiekolwiek rodzaje poliestrowego włókna odcinkowego pociąga ze sobą, minimalne, jeśli w ogóle, problemy techniczne. W odniesieniu do przemysłu wspólnotowego i jak już wspomniano w motywie 20, ustalono, iż może on produkować wszystkie rodzaje poliestrowego włókna odcinkowego bez potrzeby znacznych dodatkowych inwestycji. Ważnym wskaźnikiem wpływającym na decyzję o produkcji niektórych rodzajów było to, czy cena, którą gotowy był zapłacić odbiorca pokrywała koszty produkcji i pozwalała na osiągnięcie zysku. Dopóki eksporterzy sprzedający po cenach dumpingowych wykorzystywali nieuczciwe praktyki handlowe i oferowali poliestrowe włókna odcinkowe po niższych cenach na rynku wspólnotowego, dopóty przemysł wspólnotowy nie mógł i nie chciał konkurować, i dlatego w określonych warunkach rynkowych nie produkował danych rodzajów. Jednakże w przyszłości można oczekiwać, iż w momencie doprowadzenia do sytuacji, w której eksporterzy dokonują wywozu na uczciwych warunkach rynkowych, przemysł wspólnotowy może znowu podjąć się produkcji odpowiednich rodzajów poliestrowego włókna odcinkowego.

(144) W każdym razie, na podstawie dostępnych danych dotyczących struktury kosztów odbiorców, poziomu projektowanych środków i proporcji między przywozem towarów po cenach dumpingowych a innymi źródłami zaopatrzenia można stwierdzić, że:

— poliestrowe włókna odcinkowe stanowią między 25 % a 45 % ogólnych kosztów produkcji użytkowników produkujących produkty pochodne;

— przeciętne cło antydumpingowe wynosi około 22 % dla rozpatrywanych krajów;

— udział przywozu towarów po cenach dumpingowych w ogólnej konsumpcji poliestrowego włókna odcinkowego wynosi 9 %.

Proponowane środki mogą w tej sytuacji doprowadzić do wzrostu kosztów produkcji odbiorców o poziom od 0,5 % do maksymalnie 0,9 %. Taki maksymalny przypuszczalny wzrost jest uważany za względnie niski w porównaniu z pozytywnymi efektami proponowanych środków mających pozwolić na odtworzenie rzeczywistej konkurencyjności na rynku wspólnotowym.

(145) Ta analiza wpływu projektowanych środków na użytkowników wykazała tym samym, iż wprowadzenie środków antydumpingowych nie powinno skutkować wzrostem cen w przywozie do Wspólnoty tanich produktów pochodnych. Taki wniosek został również sformułowany ze względu na brak dowodów ze strony odbiorców potwierdzających ich twierdzenie, iż np. dotychczasowe środki wobec tych produktów przyniosły takie skutki.

(146) Jeśli chodzi o wpływ obecnie obowiązujących środków na koszty produkcji odbiorców należy zauważyć, iż obowiązujące środki antydumpingowe na przywóz poliestrowego włókna odcinkowego z państw trzecich są już uwzględnione w danych dotyczących kosztów, których Komisja używała w niniejszym postępowaniu w sprawie interesu Wspólnoty.

(147) Jeśli chodzi o środki wyrównawcze, które zostały wprowadzone w ramach równoległego postępowania antysubsydyjnego ustalono, że ich wpływ może spowodować wzrost kosztów produkcji w spółkach użytkowników o poziom między 0,1 a 0,16 %. W sumie ogólny wpływ proponowanych środków antydumpingowych i wyrównawczych może doprowadzić do maksymalnego wzrostu między 0,6 a 1,06 % kosztów produkcji całkowitego przemysłu użytkowników.

(148) W tym kontekście należy przypomnieć, że udział w przywozie z krajów objętych wszystkimi postępowaniami antydumpingowymi, łącznie z obecnym postępowaniem i równoległymi postępowaniami antysubsydyjnymi, wyniósł około 37 % całkowitego przywozu na rynek wspólnotowy w badanym okresie. Wynika z tego, iż istnieją inne poważne źródła zaopatrzenia, do których nie są stosowane cła antydumpingowe czy wyrównawcze.

(149) Ponieważ analiza powyższych argumentów przedstawionych przez spółki użytkowników nie prowadzi do nowych wniosków, potwierdzone zostają niniejszym ustalenia w motywie 105 rozporządzenia o cle tymczasowym dotyczące wpływu projektowanych środków na odbiorców.

6.3. **Wniosek**

(150) Nowe argumenty, odnośnie do określenia interesu Wspólnoty, które przedstawiono, nie zostały uznane za wystarczające do zmiany poprzedniego wniosku, że nie ma istotnych powodów przemawiających przeciw nałożeniu środków antydumpingowych. Tym samym zostają potwierdzone ustalenia tymczasowe.

7. **OSTATECZNE CŁO ANTYDUMPINGOWE**

(151) W świetle wniosków sformułowanych odnośnie do dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Wspólnoty, uznaje się, że w celu zapobieżenia wyrządzaniu dalszej szkody przemysłowi wspólnotowemu przez przywóz towarów po cenach dumpingowych z Australii, Indonezji i Tajlandii, należy zastosować ostateczne środki wyrównawcze.

7.1. **Poziom zniesienia szkody**

(152) Jak wyjaśniono w motywie 108 rozporządzenia o cle tymczasowym, ustalony został nieszkodliwy poziom cen, który pokrywa koszty produkcji przemysłu wspólnotowego i rozsądną marżę zysku, którą można byłoby osiągnąć w przypadku braku przywozu towarów po cenach dumpingowych z wymienionych krajów.

(153) RT i niektórzy producenci dokonujący wywozu twierdzili iż, podczas gdy w rozporządzeniu o cle tymczasowym była mowa o tym, iż rentowność przemysłu wspólnotowego w badanym okresie w wysokości 6,7 % była nieadekwatna w przypadku obecnego postępowania, to ten poziom rentowności został uznany za właściwy w poprzednich postępowaniach [1] odnoszących się do poliestrowego włókna odcinkowego i przędzy teksturowanej z włókna ciągłego z poliestru. Na tej podstawie zakwestionowali oni wymaganą w obecnej procedurze marżę zysku w wysokości 10 %, której, ich zdaniem, Komisja nie umotywowała.

[1] Poliestrowe włókna odcinkowe z Białorusi i przędza teksturowana z włókna ciągłego z poliestru z Indonezji i Tajlandii.

(154) Inni producenci dokonujący wywozu argumentowali, iż wyjaśnienie Komisji zawarte w rozporządzeniu o cle tymczasowym, iż wymagany zysk powinien zapewnić długofalową zdolność działania przemysłowi wspólnotowemu, było niezgodne z ostatnim orzeczeniem Sądu Pierwszej Instancji w tej sprawie.

(155) Jeśli chodzi o wymagany zysk, należy zauważyć, że Komisja zaznaczyła w akapicie 79 rozporządzenia o cle tymczasowym, iż marża 10 % powinna zostać uznana za minimum gwarantujące zdolność działania przemysłu. To stwierdzenie należy rozpatrywać na podstawie przepisów akapitu 101 rozporządzenia o cle tymczasowym, które mówią o tym, że przemysł wspólnotowy przez dekadę ponosił straty w wyniku dumpingowego przywozu z różnych krajów. W tym kontekście zysk wypracowywany przez przemysł wspólnotowy przed pojawieniem się dumpingowego przywozu z Australii, Indonezji i Tajlandii nie jest dobrą podstawą do ustalania takiego zysku.

(156) Ponadto należy zauważyć, iż, jak to zostało potwierdzone przez samych producentów dokonujących wywozu, przemysł wytwarzający przędze teksturowaną z włókna ciągłego z poliestru całkowicie się różni od przemysłu wytwarzającego poliestrowe włókna odcinkowe. Dlatego uznano, iż zysk przemysłu przędzy teksturowanej z włókna ciągłego z poliestru nie jest istotny dla ustalania zysku dla przemysłu poliestrowego włókna odcinkowego.

(157) Oprócz tego uważa się, że poziom zysku uznany za właściwy dla przemysłu wspólnotowego w 1994 r. niekoniecznie musi być podstawą do określania marży zysku cztery lata później. Po pierwsze, ponieważ przemysł wspólnotowy ponosił straty finansowe po roku 1994. Po drugie, przy ustalaniu właściwego zysku w 1994 r. uwzględniono długofalowe potrzeby inwestycyjne w owym czasie, podczas gdy w obecnym przypadku odpowiednio uwzględniono długofalowe straty ponoszone przez przemysł wspólnotowy oraz, jak podkreślili niektórzy producenci dokonujący wywozu, poziom zysku, który mógł zostać osiągnięty w przypadku braku dumpingowego przywozu. W każdym razie, nawet zastosowanie sugerowanej marży zysku 6 % nie zmieniłoby poziomu zaproponowanych ceł, ponieważ nadal opierałyby się one na marginesie dumpingu.

(158) Na koniec należy podkreślić, że wyżej wymienieni producenci dokonujący wywozu nie przedstawili żadnych dowodów na to, że podejście Komisji zakładające właściwy poziom zysku było niesłuszne i nie dokonali żadnych znaczących analiz wykazujących, jak wysoka powinna być ta marża zysku.

(159) Dlatego w związku z powyższym niniejszym potwierdza się ustalenia z motywu 108 rozporządzenia o cle tymczasowym.

7.2. **Forma i poziom opłaty celnej**

(160) Zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, stawki cła antydumpingowego powinny odpowiadać marginesowi dumpingu, ponieważ poziom szkody dla wszystkich eksporterów z tych krajów został ustalony na wyższym poziomie.

(161) Jednakże w odniesieniu do równoległego postępowania antysubsydyjnego, zgodnie z art. 24 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2026/97 [1] (zwanego dalej „podstawowym rozporządzeniem antysubsydyjnym") i art. 14 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, na żaden produkt nie mogą być nałożone równocześnie antydumpingowe i wyrównawcze należności celne w odniesieniu do jednej i tej samej sytuacji wynikającej z dumpingu lub subsydiów eksportowych. W obecnym postępowaniu ustalono, że ostateczne cło antydumpingowe powinno być nałożone na przywóz danego produktu z Australii, Indonezji i Tajlandii i dlatego należy stwierdzić, czy i do jakiego stopnia subsydia i marginesy dumpingu wynikają z tej samej sytuacji.

(162) W równoległym postępowaniu antysubsydyjnym ustalono, że, między innymi, w Tajlandii (wszystkie spółki) i w Indonezji (tylko współpracujące spółki) subsydia były poniżej minimalnego poziomu i w związku z tym nie nałożone zostały cła wyrównawcze.

[1] Dz.U. L 288 z 21.10.1997, str. 1.

(163) W przypadku Australii wprowadzano zgodnie z art. 15 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego ostateczne cło wyrównawcze w wysokości subsydiów, które były niższe niż margines szkody. Wszystkie programy subsydiowania objęte postępowaniem w Australii stanowiły subsydia eksportowe w rozumieniu art. 3 ust. 4 lit. a) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Jako takie, subsydia te mogły tylko wpływać na cenę eksportową australijskiego producenta dokonującego wywozu, prowadząc w ten sposób do wyższego marginesu dumpingu. Innymi słowy, ostateczny margines dumpingu dla jedynego australijskiego producenta jest częściowo pochodną subsydiów eksportowych. W tych okolicznościach nie wydaje się właściwe wprowadzanie zarówno ceł wyrównawczych jak i antydumpingowych w pełnej wysokości ostatecznie ustalonych subsydiów czy marginesu dumpingu. Dlatego należy dostosować ostateczne cło antydumpingowe w celu uwzględnienia właściwego marginesu dumpingu pozostającego po wprowadzeniu ostatecznego cła wyrównawczego kompensującego skutki subsydiów eksportowych.

(164) W przypadku niewspółpracujących indonezyjskich producentów dokonujących wywozu wprowadzono zgodnie z art. 15 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego ostateczne cło wyrównawcze w wysokości subsydium, które było niższe niż margines szkody. Ustalono, że połowa indonezyjskich programów subsydiowania stanowiła subsydia eksportowe w rozumieniu art. 3 ust. 4 lit. a) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Jako takie subsydia te mogły tylko wpływać na cenę eksportową tych niewspółpracujących indonezyjskich producentów dokonujących wywozu, prowadząc w ten sposób do zwiększenia marginesu dumpingu. Innymi słowy ostateczny margines dumpingu dla tych niewspółpracujących indonezyjskich producentów dokonujących wywozu jest częściowo pochodną subsydiów eksportowych. W tych okolicznościach nie wydaje się właściwe wprowadzanie zarówno ceł wyrównawczych, jak i antydumpingowych w pełnej wysokości ostatecznie ustalonych subsydiów i marginesów dumpingu. Dlatego należy dostosować ostateczne cło antydumpingowe dla niewspółpracujących indonezyjskich producentów dokonujących wywozu w celu uwzględnienia właściwego marginesu dumpingu pozostającego po wprowadzeniu ostatecznego cła wyrównawczego kompensującego skutki subsydiów eksportowych.

(165) Na tej podstawie stawki ostatecznego cła antydumpingowego, wyrażone jako procent ceny CIF na granicy Wspólnoty, przed ocleniem, uwzględniając wyniki postępowania antysubsydyjnego, są następujące:

Kraj	Spółka	Stawka cła antydumpingowego
Australia	Wszystkie spółki	12,0 %
Indonezja	P.T. Indorama Synthetics Tbk	8,4 %
	P.T. Panasia Indosyntec	14,8 %
	P.T. GT Petrochem Industries Tbk	14,0 %
	P.T. Susilia Indah Synthetic Fiber Industries	14,0 %
	P.T. Teijin Indonezja Fiber Corporation Tbk	14,0 %
	Wszystkie inne spółki	15,8 %
Tajlandia	Indo Poly (Tajlandia) Ltd.	15,5 %
	Teijin Polyester (Tajlandia) Ltd.	26,9 %
	Teijin (Tajlandia) Ltd.	26,9 %
	Wszystkie inne spółki	27,7 %

(166) Indywidualne stawki cła antydumpingowego dla poszczególnych spółek, określone w niniejszym rozporządzeniu, zostały ustanowione na podstawie ustaleń dokonanych w ramach obecnego postępowania. W związku z tym odzwierciedlają one sytuację stwierdzoną podczas postępowania w odniesieniu do danych spółek. Te stawki celne (w przeciwieństwie do cła obowiązującego w całym kraju i stosowanego w odniesieniu do „wszystkich innych spółek") odnosi się wyłącznie do przywozu towarów pochodzących z danego kraju i wytwarzanych przez dane spółki, czyli przez wymienione osoby prawne. Przywożone towary, wytworzone przez inną spółkę, niewymienioną w części operacyjnej niniejszego rozporządzenia z nazwy i adresu, także podmioty powiązane ze spółkami, które zostały szczególnie wymienione, nie mogą korzystać z tych stawek i stosują stawkę celną odnoszącą się do „wszystkich innych przedsiębiorstw".

(167) Wszelkie roszczenia dotyczące zastosowania tych indywidualnych stawek cła antydumpingowego (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po ustanowieniu nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) powinny być kierowane do Komisji [1] wraz ze wszystkimi właściwymi informacjami, w szczególności dotyczącymi zmian w działalności spółki w zakresie produkcji, sprzedaży krajowej lub wywozowej, związanej np. z taką zmianą nazwy lub zmianami odnośnie do podmiotów zajmujących się produkcją i sprzedażą. Komisja, jeśli uzna za stosowne, po konsultacji z Komitetem Doradczym wprowadzi właściwe zmiany do rozporządzenia poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek celnych.

(168) Ponieważ w przypadku postępowania antydumpingowego w Indonezji stosowano kontrolę wyrywkową, nie można w obecnym postępowaniu dokonać rewizji nowych eksporterów, zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, w celu ustalenia indywidualnych marginesów dumpingu. Jednakże w interesie zapewnienia równego traktowania nowych indonezyjskich producentów dokonujących wywozu i współpracujących spółek z Indonezji, które nie zostały uwzględnione w próbie, ustala się, że średnia ważona stawka celna ustalona dla spółek współpracujących powinna być stosowana wobec wszystkich nowych indonezyjskich producentów dokonujących wywozu, którzy w innym przypadku mieliby prawo do rewizji na podstawie art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

8. **POBIERANIE CŁA TYMCZASOWEGO**

(169) Biorąc pod uwagę wielkość marginesów dumpingu ustalonych dla producentów dokonujących wywozu oraz zasięg szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu, uważa się za właściwe, aby zabezpieczone kwoty z tytułu tymczasowego cła antydumpingowego nałożonego na mocy rozporządzenia o cle tymczasowym zostały ostatecznie pobrane do wysokości nałożonego cła ostatecznego, jeśli są one równe lub niższe od kwoty cła tymczasowego. W innym przypadku pobiera się ostatecznie cło tymczasowe,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz syntetycznych włókien odcinkowych z poliestru, niezgrzeblonych, nieczesanych ani w inny sposób nieprzerobionych do przędzenia, sklasyfikowanych w ramach kodu CN 5503 20 00 i pochodzących z Australii, Indonezji Tajlandii.

2. Stawkę ostatecznego cła antydumpingowego stosowaną do ceny netto franco granica Wspólnoty, przed zapłaceniem cła dla towarów produkowanych przez niżej wymienione spółki ustala się następująco:

Kraj	Spółka	Stawka celna	Dodatkowy kod TARIC
Australia	Wszystkie spółki	12,0 %	—
Indonezja	P.T. Indorama Synthetics Tbk, Graha Irama, 17th floor, Jl. HR Rasuna Said Blok X-1, Kav. 1–2, P.O. Box 3375 Jakarta 12950, Indonezja	8,4 %	A051
	P.T. Panasia Indosyntec Jl. Garuda 153/74, Bandung 40184, Indonezja	14,8 %	A052
	P.T. GT Petrochem Industries Tbk, Exim Melati Building - 9th floor, Jl. M.H. Thamrin Kav. 8–9, Jakarta 10230, Indonezja	14,0 %	A053

[1] Komisja Europejska, Dyrekcja Generalna do spraw Handlu, Dyrekcja C, DEM 24–8/38, Rue de la Loi/Wetstraat 200, B-1049 Brussels/Belgium.

Kraj	Spółka	Stawka celna	Dodatkowy kod TARIC
	P,T. Susilia Indah Synthetic Fiber Industries, Jl, Kh. Zainul Arifin Kompleks Ketapang Indah Blok B 1 No.: 23, Jakarta 11140, Indonezja	14,0 %	A054
	P.T. Teijin Indonesia Fiber Corporation Tbk, 5th floor Mid Plaza 1, Jl Jend. Sudirman Kav. 10–11, Jakarta 10220, Indonezja	14,0 %	A055
	Wszystkie inne spółki	15,8 %	A999
Tajlandia	Indo Poly (Tajlandia) Ltd. 35/8 MOO 4, Tambol Khunkaew Amphur Nakhornchaisri, Nakhornprathom 73120, Tajlandia	15,5 %	A056
	Teijin Polyester (Tajlandia) Ltd. 19th floor, Ploenchit Tower 898 Ploenchit road, Lumpinee, Patumwan Bangkok 10330, Tajlandia	26,9 %	A155
	Teijin (Tajlandia) Ltd., 19th floor, Ploenchit Tower 898 Ploenchit road, Lumpinee, Patumwan Bangkok 10330, Tajlandia	26,9 %	A155
	Wszystkie inne spółki	27,7 %	A999

3. Stosuje się obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych, chyba że ustalono inaczej.

Artykuł 2

W przypadku gdy nowy producent dokonujący wywozu z Indonezji przedstawi Komisji wystarczające dowody, że:

— w trakcie badanego okresu nie dokonał wywozu do Wspólnoty produktu opisanego w art. 1 ust. 1,

— nie jest powiązany z innym eksporterem lub producentem w Indonezji, do którego odnoszą się środki antydumpingowe nałożone na mocy niniejszego rozporządzenia,

— dokonał faktycznie wywozu produktu objętego postępowaniem do Wspólnoty po upływie badanego okresu, na którym opierały się dane środki, lub się nieodwołalnie zobowiązania umownego dotyczącego wywozu znacznej ilości do Wspólnoty,

Rada może, stanowiąc zwykłą większością na wniosek Komisji po konsultacji z Komitetem Doradczym, zmienić art. 1 ust. 2, dodając nowego producenta dokonującego wywozu do wykazu spółek, które stosują średnią ważoną stawkę celną wymieniona we wspomnianym artykule.

Artykuł 3

Zabezpieczone kwoty z tytułu tymczasowego cła antydumpingowego nałożonego na przywóz z Australii, Indonezji i Tajlandii na mocy rozporządzenia o cle tymczasowym, zostają pobrane w wysokości ostatecznego cła wprowadzonego niniejszym rozporządzeniem. Zabezpieczone kwoty przekraczające stawkę ostatecznego cła antydumpingowego zostaną zwrócone. W przypadku gdy stawka nałożonego cła ostatecznego jest wyższa od stawki cła tymczasowego, należy ostatecznie pobrać tylko kwoty zabezpieczone na poziomie cła tymczasowego.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 lipca 2000 r.

W imieniu Rady

H. VÉDRINE

Przewodniczący